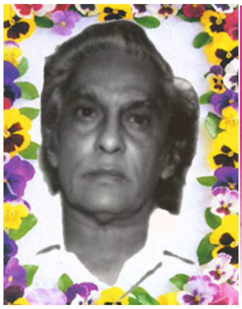

ప్రాణానికి ప్రాణం

– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

(గత సంచిక తరువాయి)

"**శివరాం** కొడుకుతో సహా హోటల్ శరత్‌కి వచ్చి అక్కడ బస చేశాడు. నేను, హుస్సేన్, మొగవేషంలో నజీం, మావాళ్ళు మరొకరిద్దరూ. అందరం శరత్ హోటల్లో దిగాం. అవకాశం కోసం కాచుకున్నాం కుమార్ని ఎత్తుకుపోవడానికి. అనుకోకుండా ఊటీలో హత్య జరగడం, పోలీసులు దర్యాప్తు ప్రారంభించడం, యిదంతా మా పథకానికి అంతరాయం కలిగించింది. అంతేకాక శివరాం మిమ్మల్ని కలుసుకోవడానికి వచ్చారని తెలిసింది. ఆ వార్త వినగానే నాకు ఎంత నిస్పృహ కలిగిందో చెప్పలేను. మీరీ రంగంలోకి దిగితే మా ఎత్తులు సాగవని తెలుసు. శివరాం మీద చాలా కోపం వచ్చింది. మీరు కేసులోకి పూర్తిగా దిగకముందే మా పని ముగించుకు పోవాలని నిశ్చయించుకున్నాను. కుమార్ చేసిన పరిశోధన తాలూకు వ్రాత ప్రతి ఒక్కటే బయట మిగిలివుంది. యూనివర్శిటీలో వున్న టైపు చేసిన కాపీలన్నీ దొంగిలించేశాము. ఆ వ్రాత ప్రతికూడా తీసుకుని కుమార్‌ని ఎత్తుకుపోవాలని నిశ్చయించుకున్నాము. కుమార్ గదిలోకి వెళ్ళిన శివరాంకీ, కుమార్‌కీ మత్తుమందు యిచ్చాము. కాపలా వున్న పోలీస్ కానిస్టేబుల్ దృష్టి ఎటో మరల్చి, కుమార్ని ఎదురుగా వున్న మా గదిలోకి తీసుకు వచ్చాము. పరిశోధన గురించిన వ్రాత ప్రతి కుమార్ తన తండ్రికి ఇచ్చాడనీ ఆయన ఎక్కడో దాచాడనీ, నజీంతో చెప్పాడు కుమార్. శివరాంకి స్పృహ రాగానే, అతన్ని అడిగాము. ఆ వ్రాత ప్రతి మాకు యివ్వననీ, అసలు అది ఎక్కడున్నదో తనకి తెలియదనీ చెప్పాడు. మంచిగా అడిగితే చెప్పడం లేదని, బెదిరించి, హింసించి అతనిచేత నిజం పలికిద్దామని ప్రయత్నించాము. నిజానికి అతన్ని హింసించలేదు. హింసిద్దామని ఒక కత్తి తీశాము. అంతే! దాన్ని చూసి కళ్ళు తేలవేశాడు. అరక్షణంలో ప్రాణం విడిచాడు. అతనికి గుండెజబ్బున్నదని తరువాత తెలిసింది. ఆ షాక్‌కి గుండె ఆగిపోయి వుండాలి అనుకున్నాను. శివరాంని మేము హత్య చేయలేదు. అయితే హత్య చేసినట్లు అతని శవాన్ని కోసి నానాభీకరంగా, రక్తపు మడుగు చేసి, భీభత్సంగా తయారుచేశాము. దానికి కారణం నజీమ్‌ని భయపెట్టడమే. కుమార్‌ని ప్రేమిస్తున్నాననీ, అతనికి అపచారం చెయ్యననీ, తనని వదిలెయ్యమనీ, నజీం ఏడుస్తూనే వుంది. అవకాశం దొరికితే మానించి తప్పించుకుని పారిపోవాలని ప్రయత్నిస్తోంది. అలాటి పిచ్చిపని చేస్తే శివరాంకి పట్టిన గతే కుమార్‌కి పట్టుతుందనీ అంత చిత్రహింసతో కుమార్‌కి చావు తప్పతనవద్ద లేదనీ మాతో సహకరించి, అతని ప్రాణాన్ని సంరక్షించుకోమనీ చెప్పాను.

శివరాం పెట్టె, సంచీ అన్నీ వెతికితే ప్రొఫెసర్ వై.జి.శర్మ వ్రాసిన ఉత్తరం కనిపించింది. దాన్ని బట్టి ఆ వ్రాతప్రతి ప్రొఫెసర్‌కి శివరాం యిచ్చివుండాలని అనుమానం కలిగి వై.జి.శర్మ యింటికి వెళ్ళాము. ఏదో మిషమీద అతని భార్యనీ, పిల్లల్నీ యింట్లోంచి పంపించి, వై.జి.శర్మని అడిగాము. ఆ వ్రాతప్రతి పోయినంత మాత్రాన మీ దేశానికి నష్టం వుండదనీ, కుమార్ పరిశోధనలో గురువుగా వున్న తనకి ఆ పరిశోధన తాలూకు ప్రాథమిక సూత్రాలన్నీ తెలుసుననీ అన్నాడు. అందుకే అతన్ని వెంటనే షూట్ చేసి చంపేశాము. అంతలో మాకు వార్త వచ్చింది. మీరు శర్మ ఇంటికి వస్తున్నారని. టెలిఫోన్ డిస్కనెక్ట్ చేసి కాస్త దూరంలో ఆపిన మా కారుకి కనెక్ట్ చేశాము. తర్వాత విషయాలు మీకు తెలుసు" అన్నాడు షకీర్.

"శివరాం నన్ను కలుసుకున్నప్పుడు నన్ను కేసు దర్యాప్తు చెయ్యమన్నాడు. వెంటనే నన్ను బెదిరిస్తూ మీరు ఎందుకు ఫోన్ చేశారు? మీ బెదిరింపుకి భయపడిపోయి దర్యాప్తు మానుకుంటాను అనుకున్నారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"వాట్! నేను, మిమ్మల్ని బెదిరిస్తూ ఫోన్ చేశానా? యుగంధర్! మీ విషయం నాకు బాగా తెలుసు. అలా బెదిరిస్తూ ఫోన్ చేస్తే కేసులో మీకు ఆసక్తి లేకపోతే కలిగించినవాణ్ణి అవుతాను. నో! నేను కాని, నా అనుచరులు కానీ, మీకు అలా బెదిరిస్తూ ఫోన్ చెయ్యలేదు."

16

జానీటా రాజుకి షేక్‌హ్యాండ్ యిచ్చింది. "ప్రస్తుతానికి మనం యిద్దరం మిత్రులం. కుమార్ ఎక్కడున్నాడో తెలుసుకుని అతన్ని మా దేశానికి తీసుకు వెళ్ళడం నా లక్ష్యం. ఎవరూ తీసుకుపోకుండా చూడడం మీ లక్ష్యం. కుమార్ ఎక్కడున్నాడో తెలుసుకున్నాక మన స్నేహం పోతుంది. ఆ క్షణం నించీ మనం శత్రువులం. ఈ షరతుకి ఒప్పుకుంటారా?" అడిగిందామె.

రాజు "ఆల్ రైట్ అంగీకరిస్తాను" అని ఒక నవ్వు నవ్వి "నిన్ను కావిలించుకున్నప్పుడు అదే నీ మీద నేను పడినపుడు నీ గుండెల పక్కల మెత్తగా వుండవలసిన చోట ఏదో గట్టిగా తగిలింది. ఏమిటది?" అడిగాడు రాజు.

"దట్ యీజ్ నన్ ఆఫ్ యువర్ బిజినెస్" అన్నది ఆమె కోపంగా.

"మై డియర్ జానీటా! మనం యిప్పటినుంచి ఫ్రెండ్సు అన్నావుగా. అది పిస్తోలా? కత్తా? ఏమిటది? ఐయామ్ క్యూరియస్" అంటూ ఆమెని సమీపించి చెయ్యి ఆ చోట వేశాడు రాజు. ఆమె దూరం జరగబోయింది. రాజు ఆమెని అమాంతం చేతుల్లోకి లాక్కుని, గట్టిగా ముద్దుపెట్టుకుని "చెప్పు, ప్రస్తుతానికి ఒకరికి ఒకరకం సహాయం చేసుకోవాలి" అన్నాడు చెవిలో.

"అది పవర్‌ఫుల్ మినీ ట్రాన్స్‌మీటర్. దానిద్వారానే నా వునికి మా బాస్‌కి తెలుస్తుంది" అన్నది జానీటా.

"వెరీగుడ్ ఏ వేవ్ లెంగ్త్ మీద?"

"అది నీకెందుకు? ఇది బ్రాడ్ కాస్టింగ్‌కి పనికిరాదు. నిర్విరామంగా సిగ్నల్ యిస్తుంది" అన్నదామె.

అంతలో గదిలో వున్న ట్రాన్స్‌మీటర్ కుర్ కుర్ మనడం ప్రారంభించింది. రాజు జానీటాని ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. ఒక కాయితం తీసుకుని దానిమీద కోడ్ వ్రాసి అతనికిచ్చి "ఇదీ వాళ్ళు వుపయోగిస్తున్న కోడ్ గో ఆన్" అని గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళిపోయింది.

రాజు ట్రాన్స్‌మీటర్ ముందు కూర్చున్నాడు కోడ్‌కీ చూస్తూ. 'నేను సులేమాన్‌ని' అని కోడ్‌లో చెప్పాడు.

"ప్రెసిడెంట్ ఎలా వుంది ఆరోగ్యం?"

"పూర్తిగా కోలుకోలేదు కానీ కొంచెం నయం" చెప్పాడు రాజు.

"హుస్సేన్‌ని పిలు"

రాజు క్షణంపాటు తటపటాయించాడు. హుస్సేన్‌ని పిలవలా వద్దా? తను సులేమాన్. యీ ముఠాకి నాయకుడయినపుడు హుస్సేన్ ఎందుకు? అయినా తప్పదు. తలుపు తెరిచి హుస్సేన్‌ని పిలిచాడు.

పేకాడుతున్న హుస్సేన్ పేకముక్కలు బల్లమీద పడేసి గదిలోకి వచ్చి "ఏమిటి సర్?" అడిగాడు.

"అధ్యక్షులు నిన్ను పిలవమన్నారు" అని "హుస్సేన్ వచ్చాడు" చెప్పాడు ప్రెసిడెంట్‌కి. "మీ డిపార్టుమెంటు డైరెక్టర్ సులేమాన్ ఆరోగ్యం సరిగా లేదు. జ్ఞాపకశక్తి తగ్గింది. కనుక తాత్కాలికంగా మీ గ్రూప్ నాయకత్వం నీకు ఒప్పచెపుతున్నాను. మళ్ళీ నేను ఆజ్ఞ యిచ్చిన తర్వాత నాయకత్వం సులేమాన్‌కి ఒప్పచెప్పు. అంతవరకూ సులేమాన్ నీ ఆజ్ఞానుసారం నడుచుకోవాలి. అర్థమయిందా?"

"యుగంధర్ విషయం ఇక పట్టించుకోకండి. వెంటనే మీరు అందరూ మీ కార్యస్థలం మూసేసి నాశనం చేసేసి కుమార్ని బంధించి వున్న ప్రదేశానికి వెళ్ళండి. అక్కడికి డైరెక్టర్ ఆఫ్ మిలిటరీ ఇంటెలిజెంట్ వస్తారు. ఈ కార్యక్రమమంతా మిలిటరీ ఇంటిలిజెంట్‌కి ఒప్పచెప్పాను. కుమార్‌నీ, మిమ్మల్నీ స్వదేశానికి తీసుకువచ్చే బాధ్యత వాళ్ళు తీసుకుంటారు. వెంటనే బయలుదేరండి."

"యస్ సర్."

హుస్సేన్ సులేమాన్‌ని (రాజుని) పరీక్షగా చూశాడు. "ఐయామ్ వెరీసారీ సర్" అన్నాడు.

"దానికేం, నా తర్వాత ఎలాగూ నువ్వే మన డిపార్టుమెంటు డైరెక్టర్‌వి. గో ఎ హెడ్" అన్నాడు రాజు.

బండార్కర్, స్వరాజ్యరావు, కాత్యా, మిలిటరీ ఇంటెలిజెంట్ డైరెక్టర్, చీఫ్ ఆపరేటర్ ఆఫ్ వైర్‌లెస్ ట్రాకింగ్ యూనిట్స్ - అందరూ కూర్చునున్నారు యుగంధర్ కన్సల్టింగ్ రూంలో.

"సులేమాన్ నించి మనం తెలుసుకోవలసిన విషయాలు అన్నీ తెలుసుకున్నాము. అంతకన్నా ఆయన మనకి ఏమీ చెప్పరు. కుమార్ ఎక్కడున్నాడు? కుమార్‌ని దేశంలోంచి పాకిస్తానీయులు తీసుకుపోకుండా ఆపడం ఎలా? ఇదీ మన సమస్య. మీ సలహా ఏమిటి?" అడిగాడు యుగంధర్.

అవకాశం దొరికితే, వైర్‌లెస్ ద్వారా మనకి తన వునికి తెలియజేస్తానని రాజు చెప్పాడు ఏ ఫ్రీక్వెన్సీలో కాంటాక్ట్ చేస్తాడో తెలియదు కనుక రాజునించి వర్తమానం కోసం వైర్‌లెస్ ట్రాకింగ్ యూనిట్ వారికి ఈ విషయం తెలియచెయ్యాలి వెంటనే" అన్నది కాత్యా.

"యస్. వెంటనే ఆ ఏర్పాటు చేస్తాను" అంటూ ఆ డిపార్టుమెంటు చీఫ్ గదిలోంచి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఆ వ్యాన్ ఎటు వెళ్ళిందో, ఎక్కడికి వెళ్ళిందో తెలుసుకోవడానికి మేము చేసిన ప్రయత్నాలు ఏవీ ఫలించలేదు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

యుగంధర్ తలవూపి "అవును. కుమార్‌ని ఎక్కడ బంధించినదీ వూహించడానికి కూడా అవకాశం లేదు. ఇంత పెద్ద దేశంలో ఏ మారుమూల వూళ్ళో వుంచారో. నా అనుమానం అల్లా"

"ఏమిటి?" అడిగాడు బండార్కర్.

"ఈపాటికి భారత, పాకిస్తాన్ సరిహద్దు ప్రాంతల వున్న ఏ వూరికో తీసుకువెళ్ళి వుండాలి. కుమార్‌ని మనదేశం నించి ఎత్తుకుపోవడమే వాళ్ళ ఉద్దేశం కనుక, యీ ప్రాంతాల వుంచి వుండరు" అన్నాడు యుగంధర్.

"నిజమే అయ్యుండవచ్చు. ఎక్కడని వెతకడం?"

"రాజు వాళ్ళకి దొరికిపోయాడా? ఇంకా తను సులేమాన్ అని వాళ్ళని మోసం చెయ్యగలుగుతున్నాడా? రాజు ద్వారా వాళ్ళ ఉనికి తెలిస్తే" అంటున్నాడు యుగంధర్.

"బాగానే వుంటుంది. అలాకాక రాజు వాళ్ళకి చిక్కిపోయి వుంటే?" అన్నాడు స్వరాజ్యరావు.

"రాజు సులేమాన్‌గానే వాళ్ళని మోసం చెయ్యగలుగుతున్నాడని అనుకుంటున్నాను. రాజే దొరికిపోయి వుంటే యీపాటికి మనకి కబురు వచ్చేది రాజుని అప్పచెపుతాము. సులేమాన్‌ని అప్పచెప్పమని" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఆ ఏర్పాట్లు చేశాను" అంటూ వైర్‌లెస్ చీఫ్ వచ్చాడు.

"మిస్టర్ యుగంధర్. కుమార్‌ని ఎక్కడ బంధించినదీ సులేమాన్‌కి తెలిసివుండాలిగా" అడిగాడు మిలిటరీ ఇంటిలిజెన్స్ డైరెక్టర్.

యుగంధర్ తలవూపాడు.

"అతనిచేత చెప్పించలేమా?" అడిగాడు అతను మళ్ళీ.

"ఎలా? హింసించా?" అని నవ్వి, "హింసించినంత మాత్రాన నేను, బండార్కర్ దేశక్షేమానికి హానికరమైన విషయాలు శత్రువులకి చెపుతామా? సులేమాన్‌కి మాత్రం ఆపాటి దేశభక్తి వుండదా?" అడిగాడు యుగంధర్.

అంతలో హడావిడిగా గదిలోకి వచ్చాడు వైర్‌లెస్ ట్రాకింగ్ డిపార్టుమెంటు చీఫ్. "యుగంధర్ మీ ఊహ సరయినదేమోననిపిస్తోంది. మద్రాసు 'బి' వేవ్‌లెంగ్త్ మీద బీప్ బీప్‌మని నిర్విరామంగా కూత అడ్డం వస్తోందిట. అది ఎవరో ట్రాన్స్‌మీట్ చేస్తున్నారనీ, వెంటనే కనుక్కోమనీ మా డిపార్టుమెంటుకి కబురు చేశాను. మా డిపార్టుమెంటువారు అరగంట క్రితమే ఆ పనిమీద బయలుదేరారు" అన్నాడు. వెంటనే కాత్యా ట్రాన్సిస్టర్ స్విచ్ తిప్పింది. 'బి' వేవ్‌లెంగ్త్‌కి ట్యూన్ చేసింది. బీప్...బీప్...బీపీప్" "ఇది రాజు యిస్తున్న సిగ్నలే. ఇదే అతను ఇస్తానన్న సిగ్నల్" అన్నది కాత్యా సంతోషంగా.

"అయితే వెంటనే" అంటూ యుగంధర్ కుర్చీలోంచి లేచాడు.

"అందరూ రెడీ? ఊ పోదాం" అన్నాడు హుస్సేన్.

"ఈ ఇంటి విషయం ఏమిటి?" అడిగాడు రాజు.

"మిష్టర్ సులేమాన్. ఈ ఇంటిని పేల్చిపారేస్తున్నాను. మనం యీ యింట్లోంచి వెళ్ళిన అరనిముషం కల్లా యీ ఇల్లు పేలిపోతుంది. కింద డైనమైట్ పెట్టించాను" అన్నాడు హుస్సేన్.

"మిష్టర్ హుస్సేన్ ఇప్పుడు కమాండింగ్ ఆఫీసర్‌వి గనుక నేను ఎదురు చెప్పకూడదు కానీ అది వివేకమైన పనికాదు" అన్నాడు రాజు.

"ఏం?" అడిగాడు హుస్సేన్.

"ఇల్లు పేలిపోయిందంటే యీ ప్రాంతాల వాళ్ళు చూడరా? పోలీసులు రారా? వెంటనే మనకోసం వేట ప్రారంభించరా?" అడిగాడు రాజు.

"పోనీ పేల్చవద్దు. ఇలాగే వొదిలి వెళ్ళిపోదాం"

"అదీ ప్రమాదమే. ఒకవేళ మనం వెళ్ళిపోయిన తర్వాత, శత్రువులు ఈ ఇంట్లో ప్రవేశించి మన హెడ్‌క్వార్టర్సులో"

"ఆల్‌రైట్! మీ సలహా ఏమిటి?" అడిగాడు హుస్సేన్.

"టైంబాంబు ఏర్పాటు చేద్దాం. ఇరవై నాలుగు గంటల తర్వాత యీ ఇల్లు పేలిపోయేటట్టు"

"వెరీగుడ్ ఐడియా! కానీ ఏర్పాటు చెయ్యడం ఎలా?"

"మనవద్ద డైనమైట్ వుందన్నారుగా నేను ఏర్పాటు చేస్తాను" అన్నాడు రాజు.

"థాంక్యు. వెంటనే ఆ ఏర్పాటు చెయ్యండి" అని హుస్సేన్ చెప్పగానే రాజు, అందర్నీ ఆ ఇంట్లోంచి బయటికి వెళ్ళమన్నాడు. తను ఒక్కడే ట్రాన్స్‌మీటర్ వున్న గదిలోకి వెళ్ళి పవర్ ఆన్ చేసి మద్రాసు 'బి' వేవ్‌లెంగ్త్ మీదికి ట్రాన్స్‌మీటర్ ట్యూన్‌చేసి బీప్...బీప్ప్ అని కూసేటట్టు ఏర్పాటు చేశాడు. తర్వాత ఒక కాయితం తీసి దానిమీద కొన్ని చుక్కలూ, గీతలూ పెట్టి గదిలోకి రాగానే కనిపించేటట్టు ట్రాన్స్‌మీటర్‌కి గుచ్చి, తలుపు తాళం వేసి బయటికి వచ్చాడు.

"ఆర్ యు రెడీ మిష్టర్ సులేమాన్?" అడిగాడు హుస్సేన్.

"యస్. రెడీ. సరిగ్గా ఇరవైనాలుగు గంటల తర్వాత ఇల్లు మొత్తం పేలి నేలమట్టం అవుతుంది" అన్నాడు రాజు.

"దట్ యీజ్ గుడ్ అప్పటికి దాదాపు వెయ్యిమైళ్ళదూరంలో వుంటాం" అని సంతోషంగా నవ్వాడు హుస్సేన్.

చాలా స్పీడుగా తనే డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు యుగంధర్. పక్కన కాత్యాకూర్చునున్నది.

"రాజు ఆ ఇంట్లో వుంటాడంటారా?" అడిగింది కాత్యా.

"నేను ప్రస్తుతం ఏమీ వూహించను" అన్నాడు యుగంధర్. మద్రాసుకి ముప్పై మైళ్ళ దూరంలో వున్న ఒక చిన్నవూరు అది. ఊరికి కాస్త దూరంలో ఒక పెద్ద యిల్లు. ఆ ఇంటిముందు యుగంధర్ కారు ఆపాడు. అప్పటికే ఆ ఇంటిముందు పోలీసులు వున్నారు. యుగంధర్ కారు వెనకే స్వరాజ్యరావు జీపులో దిగాడు. మిలిటరీ వ్యాన్‌లోంచి బండార్కరూ, డైరెక్టర్ ఆఫ్ యింటలిజెన్స్ దిగారు.

"మేము లోపలికి వెళ్ళలేదు. ఇంటిచుట్టూ పోలీసులని కాపలా పెట్టాను. పురుగుకూడా బయటికి వెళ్ళకుండా" అన్నాడు స్థానిక పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్.

"వెరీగుడ్" అంటూ యుగంధర్ ఆ ఇంట్లోకి దారితీశాడు. అందరూ తలోకవైపూ వెళ్ళారు. రాజు పెట్టిన ఉత్తరం కనిపించింది. చుక్కలు, గీతలూ అది యుగంధర్, రాజుల మధ్య కోడ్

"కుమార్ బంధింపబడిన చోటికి వెళుతున్నాను. హుస్సేన్ ఇప్పుడు నాయకుడు. కుమార్ ఎక్కడ బంధింపబడ్డాడో తెలియదు. అమెరికన్ సి.ఐ.ఏ ఏజెంటుకూడా వుంది. రెండువందల మైళ్ళదూరం వరకూ బ్రాడ్‌కాస్ట్ చెయ్యగల మినీట్రాన్స్‌మీటర్‌తో వాళ్ళ అధికారులకి తన ఉనికి చెపుతోంది. వేవ్‌లెంగ్త్ 19.2 కేవలం సిగ్నల్" అంతే వుంది ఆ ఉత్తరంలో.

యుగంధర్ తన కారు దగ్గరికి పరిగెత్తాడు. కారులో వున్న రేడియో ఆన్ చేసి, 19.2 మీటర్స్‌కి ట్యూన్ చేశాడు. కి-కీ-కికీ-కికీ- అనే మోత నిర్విరామంగా వినపడుతోంది.

"గుడ్ యింకా రెండువందల మైళ్ళు దాటలేదు వాళ్ళు. కాత్యా! వైర్‌లెస్ ట్రాకింగ్ చీఫ్‌ని వెంటనే పిలు" అన్నాడు యుగంధర్.

క్షణంలో ఆ అధికారి వచ్చాడు. "ఈ సిగ్నల్ మనకి అందకుండా పోకూడదు. వాళ్ళకారులో వెళుతున్నారు. మనం వెంటాడాలి" అన్నాడు యుగంధర్.

"డోంట్ వర్రీ మా వ్యాన్ ఇక్కడే వుంది. ఏ వైపునుంచి సిగ్నల్ వస్తున్నదీ, బ్రాడ్ కాస్టింగ్ ఎటునుంచి చేస్తున్నదీ, దిక్కులు చూపించే యంత్రాలు మా వ్యాన్‌లో వున్నాయి. మా వెనకరండి" అని ఆ ఉద్యోగి తన వ్యాన్ ఎక్కాడు. వ్యాన్ బయలుదేరింది. వెనక యుగంధర్ క్రిజ్లర్ కారు, వెనక స్వరాజ్యరావు జీపు, తర్వాత మిలిటరీ వ్యాన్ బయలుదేరాయి.

హుస్సేన్ డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు కారు. పైకి చూడడానికి పాతకారులా వున్న చాలా బలమైన యింజన్, బులెట్ ప్రూఫ్ అద్దాలు అని రాజు గ్రహించాడు. హుస్సేన్ పక్కన తను, తన పక్కన జానీటా, వెనక సీటులో నలుగురు వున్నారు. రెండువందల మైళ్ళకోసారి పెట్రోలు బంక్‌లో ఆగి, పెట్రోలు, ఆయిలు పోసుకుంటున్నారు. చిన్న చిన్న పల్లెటూళ్ళలో ఆగి తినడానికి, తాగడానికి ఏవో కొంటున్నారు. ఈ ఏర్పాట్లతో రాజుకి ఏమీ సంబంధంలేదు. నాయకత్వం హుస్సేన్‌ది. రాజు వద్ద రెండుపిస్తోళ్ళున్నాయి. జానీటా వద్ద పిస్తోలున్నది. హుస్సేన్‌నీ, మిగతా నలుగురునీ వాళ్ళు అజాగ్రత్తగా వున్నప్పుడు కాల్చి చంపడమో, బందీలు చెయ్యడమో కష్టమైన పనికాదు రాజుకి. కానీ ప్రయోజనం యేమిటి? కుమార్ ఎక్కడున్నాడో అక్కడికి వెళ్ళడమే కదా తన ధ్యేయం.

తన సిగ్నల్ అందుకుని యుగంధర్ ఆ ఇంటికి వచ్చి తన ఉత్తరం చూసుకుని జానీటా సిగ్నల్‌ని ట్రేస్ చేసుకుంటూ వెనుక వస్తున్నారని ఆశించాలి. అంతకన్నా తను ఇప్పుడు ఏం చెయ్యలేడు. అలా యే సహాయమూ రాకపోతే కుమార్ బంధింపబడిన చోటికి వెళ్ళాక యేం చెయ్యాలో అప్పుడు అక్కడ ఆలోచించాలి.

కారు శరవేగంగా వెళుతోంది. తను, జానీటా విడిగా మాట్లాడుకోవడానికి అవకాశం లేదు. చిత్తూరు దాటేశారు. బెంగుళూరు సిటీలోకి వెళ్ళకుండా పక్కరోడ్డు వెంట వెళ్ళిపోయారు. మైసూరు రాష్ట్రం దాటేశారు. మరో రాష్ట్రంలోంచి వెళుతున్నారు. దాదాపు ఎనిమిది వందల మైళ్ళు ప్రయాణం చేశారు. గుజరాత్ రాష్ట్రం వచ్చింది. ఇంకా ఎంత దూరమని తను అడగడానికి వీలులేదు. తను సులేమాన్. తనకి తెలుసుండాలి.

రాజస్తాన్ రాష్ట్రంలో ప్రవేశించారు. అప్పుడు అర్ధమవుతోంది రాజుకి. పాకిస్తాన్ భారత సరిహద్దు ప్రాంతాలకి వెళుతున్నామని.

అహమ్మదాబాదు నగరంలో ఒక పెట్రోలు బంక్‌లో ఆపాడు యుగంధర్ క్రిజ్లర్ కారుని. వెనక మిగతా కార్లు ఆగాయి. "మనకీ, వాళ్ళకీ వందమైళ్ళదూరం కూడా లేదు. సిగ్నల్ అందకుండా పోవడమనే భయంలేదు" అన్నాడు చీఫ్.

"థాంక్ యు. వాళ్ళు సరిహద్దు ప్రాంతాలకి చేరుకుంటున్నారు. కుమార్‌ని అక్కడెక్కడో బంధించివుండాలి. పెద్ద భవనంలో దాచివుంచారో, పూరిగుడిసెలో దాచివుంచారో మనం వూహించలేము. ఏర్‌ఫోర్స్ వారికి వర్తమానం పంపి తయారుగా వుండమని చెప్పాలి. అవసరమైతే, సరిహద్దుల ప్రాంతాల చిన్నయుద్ధమే అవసరమైతే దానికీ తయారుగా వుండాలి. సైనికాధికారులకి ఈ విషయం చెప్పి యీ సిగ్నల్ ఆధారంగా ఆ చోటుకి వెంటనే రమ్మని వార్త పంపండి. ఇతర చర్యలు తీసుకోమని మిలటరీ అధికారులకి చెప్పండి" అన్నాడు యుగంధర్.

సబ్ సాయిల్ వాటర్ రీసెర్చి సెంటర్. గవర్నమెంట్ ఆఫ్ ఇండియా అనే బోర్డు కనిపించింది రాజుకి. అప్పుడే చీకటి పడిపోతోంది. దరిదాపుల ఊరుగాని, యిళ్ళుగానీ లేవు. ఒక పెద్ద గేటు. ప్రహరీగోడ, లోపల దూరంగా ఒక పెద్ద మేడ. గేటు మూసివుంది. కారు ఆగగానే గేటు వెనకనించి ఒకతను వచ్చాడు. హుస్సేన్ ఉర్దూలో ఏదో చెప్పాడు. గేటు తెరిచాడు జవాను. కారు లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. సరిహద్దు ప్రాంతాల ప్రభుత్వం నెలకొల్పిన యీ ఆఫీసుని శత్రువులు చేజిక్కించుకున్నారన్నమాట. ఆ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్న వాళ్ళనందర్నీ బందీలుగా చేసి, తమ మనుష్యులని పెట్టారన్నమాట. సరిహద్దుకి దగ్గిరగా వున్న యీ కేంద్రాల్నీ వశపరచుకోవడంలో శత్రువుల తెలివితేటలకి రాజు మనస్సులో వాళ్ళని అభినందించాడు.

కారు ఆగగానే అందరూ దిగారు. తలుపు తెరుచుకుంది. లోపలికి వెళ్ళగానే హాల్లో మిలిటరీ యూనిఫాంలో వున్న నలభయి ఏళ్ళ మనిషి నిలుచున్నాడు. అతని పక్కన తుపాకీ పట్టుకుని ఒక సైనికుడున్నాడు.

"నేను హుస్సేన్‌ని" అన్నాడు హుస్సేన్.

"నేను యిక్కడికి వచ్చి ఇరవై నాలుగుగంటలైంది. మీరింకా రాలేదేమో అని ఆదుర్దాపడుతున్నాను. మిష్టర్ సులేమాన్?" అన్నాడు పాకిస్తాన్ మిలిటరీ అధికారి.

"యస్ సర్" అన్నాడు రాజు.

"మీ ఆరోగ్యం ఎలావుంది?"

"ఇప్పుడు పూర్తిగా కోలుకున్నాను."

"అయితే మీ డిపార్టుమెంట్ ఆధిపత్యం మీకు మళ్ళీ ఒప్పగించమని అధ్యక్షులు చెప్పారు. ఐ కంగ్రాచ్యులేట్ యు. అవతల గదిలోకి రండి. మనం ఇద్దరం కలిసి వెళ్ళిపోయే పథకం ఆలోచించాలి" అన్నాడు మిలిటరీ ఆఫీసర్.

రాజు అతనుకూడా అవతల గదిలోకి వెళ్ళాడు. ఇంతవరకూ అదృష్టం తనవైపే వున్నది. తను సులేమాన్ కాడని ఎవరూ కనుక్కోలేదు. ఈ నాటకం ఇంకా ఎంతసేపు సాగుతుందో అనుకున్నాడు. గదిలో పాకిస్తాన్ మిలిటరీ అధికారి, రాజూ మాత్రం వున్నారు.

"మిష్టర్ సులేమాన్! సరిగ్గా రాత్రి తొమ్మిదిగంటలకి హెలికాప్టర్ వచ్చి మేడమీద దిగుతుంది. అందులో ఆరుగురే వెళ్ళవచ్చు. కుమార్, నజీం, మీరు, నేను, నా ఎయిడ్ హుస్సేన్. మనం ఆరుగురం వెళ్ళిపోదాం. మిగతా మీ పరివారాన్ని చెల్లాచెదురు అయిపొమ్మనండి. ఏదో విధంగా వాళ్ళ స్వంత బాధ్యత సరిహద్దు దాటి రమ్మనండి. టైం ఎనిమిదిన్నర అయింది. ఇంకో అరగంటే టైం వుంది. మీ ఏర్పాట్లన్నీ మీరు చేయండి. నేనూ, నా ఎయిడ్ డాబామీదికి వెళ్ళి, హెలికాప్టర్‌కి సిగ్నల్ యిస్తాము" అన్నాడు ఆ ఉద్యోగి.

"యస్. సర్. సరిగా ఆ సమయానికి మేము నలుగురం డాబామీదికి వస్తాము" అన్నాడు రాజు.

(ముగింపు, వచ్చే నెలలో)

Post your comments